

KÁRPÁTI LAPOK

A turistaság, a honismeret és a természetvédelem terjesztésére
Kiadja a Magyarországi Kárpát Egyesület

Szerkesztő: Nagy Péter, peter.nagi@t-online.hu

Internet: <http://www.karpategyesulet.hu>

Postacím: 1244 Budapest, Pf.: 800.

Egyesületi élet, hírek

Különösen sok hír gyűlt össze egyesületeink működéséről. Az MKE felemásra sikeredett tavaszi közgyűlését követően a jövő évi terveket meg fogja előzni az elmaradt, népszerűtlen, de ugyanakkor szükségszerű adminisztratív feladatok pótlása, tisztújítás és egyebek. Mindjárt két fontos írást ajánlunk a Tisztelt Olvasóink figyelmébe, a jelenlegi elnököt és egy volt alelnököt:

Előzetes elnöki beszámoló, avagy válasz Orbán Imrének

Tisztelt Tagtársak! Kedves Józsi és Imre!

Mi magyarok eléggé sértődékenyek vagyunk minden bírálatra, pedig tudjuk, hogy a sértődés, a harag nem jó tanácsadó. Én úgy vélem, hogy a bírálat ugyan rosszul esik, de erre is érvényesek Illyés alábbi szavai: „nyugodt férfiasággal megvizsgálni, nem az igazat mondják-e? Nem kítűnő leckealkalmak-e elsősorban hibáink leküzdésére?” Az igaztalan bírálatban is szokott lenni az igazságnak egy eleme, és jobb, ha erre figyelünk, semmint hogy haragosan utasítsuk azt vissza. Persze azért igazunkért kiállunk, ezen meg a másik ne sértődjön meg! A továbbiakban nem csupán válaszolni akarok Mályi Józsi és Orbán Imre legutóbbi bírálataira, hanem összefoglalom, hogyan látom a MKE helyzetét, perspektíváit. (2. old.)

Az MKE decemberi közgyűlése elé

Abban a biztos tudatban fogok ezen újabb monológom megírásába, hogy ezt is csak azok a kevesek fogják elolvasni, akiket még érdekel a Magyarország Kárpát Egyesület élete, sorsának alakulása. (12. old.)

A turista erotikája

„Az erotikus képzettársításhoz nem feltétlen szükséges a meztelen emberi test látványa. Személyiségünkben rejlő tudatunkat, fantáziánkat számos ráutalós objektum szólíthatja meg.” olvasom Féjja Sándor cikkében. Bizonyára „piszkos” a fantáziám, mert erdőt-hegyet járva sok esetben találkozom testiségre asszociálható természeti formákkal. Ölelkező fák, bugyi formájú erdőirtások, gömbölyded gyümölcsök, csöcsös szikla alakzatok stb. hangulattól, megvilágítástól, évszaktól függően mást és mást jelenthetnek. Első példaként nézzük az alanti képet. (15. old.)

Mit rejt a tavacska?

Előzetes elnöki beszámoló, avagy válasz Orbán Imrénnek

Amikor 1873-ban az egyesület megalakult, majd a század végére eredményes és erős szervezetté vált, a hegyi túrázás felfutó ágban volt, akkor jött divatba, és gazdasági hasznót is kínált, hiszen a Tátrában és más remek helyeken megépült szállodák közönsége igényelte is a közelben a turista célpontokat és létesítményeket. E közép- és felső osztálynak volt pénze, és a kormányzat (no meg a mai szóval szponzorok, helyi birtokosok, vendéglősök, szállodások) is támogatta a „fejlesztéseket.”

A két háború között a magyar turistaságot a dac is motiválta: elveszett hegyeink helyett kiépítjük, ami megmaradt, és ifjúságunkat edzetté nevelve felkészítjük a revansra. A politikai szándékoktól függetlenül is a cserkészek, a sok turistaegyesület is járta a hegyeket és a vizeket, a mainál jóval kevesebb szabadidőt szinte mindenki a természetben („a zöldben”) akarta tölteni. Más szórakozás, időtöltés nem is nagyon kínálkozott, egy esti mozi, esetleg színház nem ütközött a hétfégi és szünidei programokkal, a lokálok közönségét a többség lenézte. A kommunizmus ugyan nagy csapást jelentett az egyesületek számára (betiltva ezeket), de ezt kompenzálta, hogy a rendszer a sívár és szegény élet megédesítésére, nomenkláturára (MHK - Munkára Harcra Kész) az olcsó közlekedéssel, turistaházakkal, csónakházakkal, szervezett túrákkal elősegítette a természetjárást. Akkoriban felnőve tele volt a Duna csónakkal, vasárnap az emberek a Széll Kálmán (pardon Moszkva) téren sorban álltak a zugligeti és a hűvösvölgyi villamosnál, a hegyek is tele voltak túrázókkal.

A rendszerváltozást megelőzte a telek és a hétfégi ház kultusza + a TV széles körű elterjedése, és követte a diszkó, a számítógép és a kábítószerek. Mindez nagyon csökkentette a természetjárók létszámát, amihez hozzájárult az árak meredek emelkedése, a kedvezmények megvonása, sok épület, csónakház eladása. Nem ellensúlyozta az ebből fakadó hanyatlást, hogy egy szűkebb réteg szenvedélyévé vált az alpinizmus, egy szelesebb, de még mindig kisebb réteg pedig elsősorban külföldön hódolt a síspornak és a hegyi nyaralás könnyebb formáinak.

A MKE újjáalakulása után a szervezők minden lelkesedése és odaadó munkája magával ragadott párszáz embert, de ezek egy része már idős volt, másokat az élet, a karrier vitt el tőlünk, esetleg egy másik kis csárdában lettek „dudások”, de az egyesület sosem vált létszámban és befolyásban az elődökhöz hasonlíthatóvá. Ezért aligha indokolt bírálattal illetni az egymást váltó elnökségeket. Persze a jelenleginél nagyobb létszám azért nem tartozott a lehetetlenségek birodalmába, érdemes erről tovább gondolkodnunk, illetve dolgoznunk ezért.

Senki sem vitatja, hogy a Kárpát Koszorú szép gondolat, végigjárása hatalmas teljesítmény volt. Nem hiszem, hogy bárki jogosan állíthatja, hogy a vezetőség nem támogatta (kellő módon) ezt a vállalkozást. Én is azt vártam, hogy a média és az üzleti szféra nagyobb figyelmet tanúsít iránta. Szerintem még publicitásra is alkalmasabb lett volna, mint a sokadik magyar Himalája-expedíció – amelyek pedig csak-csak nem a maguk spórolt pénzéből vágnak neki a Világ Tetejének. Tálán valami ügynökséget kellett volna bérelni a vállalkozást támogató hírveréshez és pénzszerzéshez? Lehet, ez nem az én asztalom – inkább látom – inkább arról van, hogy milyen kiadványokban és milyen tartalommal kellene feldolgozni e vándorlásokat és megkönnyíteni, hogy mások is kövessék a példát. Én nem vagyok magashegyi túrázó, de eléggé ismerem az amerikai legnagyobb túraútvonalat, az Appalachian Trail-t (<http://www.fred.net/kathy/at.html>), de az Országos Kéket is. Hát a Kárpát Koszorúból sosem lesz tömegmozgalom, jó esetben egyes szakaszait ajánlhatjuk jó szívvel az iskolásoknak és a nem edzett embereknek. Akár így, akár úgy ábrázoljuk az útvonalat, akármilyen szintű leírásokat készítünk róla, annak van igaza, aki arra figyelmeztet: e gerinctúrán meg lehet halni. Szerintem nem érdemes vitázni, hogy Mályi, Bánhidi, vagy Péntek, vagy Nagy koncepciója alapján készüljenek Kárpáti (rész) Füzetek s milyen borítóval. Aki megírja, azt támogatja az egyesület minden módon. Készüljön egy rövid koncepció, kapjunk kézhez egy minta-fejezetet, megvitatjuk, majd kiadjuk lektorálni, közösen keresünk kiadót, és megszülethet a Mű. Kedves Józsi, Te nyugtasd meg Orbán Imrét, hogy nem az MKE-ben

látod az idegen macskákat, akik a Te teljesítményedből csinálják meg a maguk boltját, karrierjét! S hogy senki sem szorított ki a vezetésből, Te mondtál nemet a további szerepvállalásra. Ha ma más a helyzet és újra kész vagy belépni a vezetésbe, biztosra veszem, hogy a tagság be fog választani.

Vezetőség. Sajnos nincsenek közöttünk sem milliomos magánzók, akiknek hobbija a MKE felvirágoztatása, akik a pénz mellett időt is bőven tudnak áldozni az egyesületi munkára. Tagjaink szeretik a természetet, a hegyeket, a sportszerű életet, ez is sok áldozatot igényel időben és pénzben. Mindenki a munkájából él, a MKE-ből, túraszervezésből nem, vagy alig lehet megélni. A szervezés időt és rátermettséget igényel, a vezetésben ezen felül jogi, államigazgatási ismeretekre is egyre inkább szükség van. Fővárosi lakás, rendszeres internet-használati készség is elengedhetetlen. Ezen felül egyfajta diplomáciai érzék, bánni tudni a tagsággal és a külvilággal. Mióta én aktívan részt veszek az Egyesület életében, itt nem tolongtak a tisztségekért, nem volt nagy verseny a jelöltek között. Örültünk, ha 1-2 személlyel többet tudtunk jelölni, mint ahány funkció, poszt létezik. Szerintem az sem lényeges, hogy alelnököket vagy elnökségi tagokat választunk, célszerűségéből az előbbi tűnik kívánatosnak. A legtöbb elfoglaltságot, munkát és felelősséget az ügyvezető alelnöki és a titkári funkció igényli. Király Gabi helyére egyelőre senki sem akar lépni, várom a jelentkezőket. Lehotzky Gyula – saját egzisztenciális gondjai mellett – évek óta robotol Egyesületünk érdekében: majdnem egyedül szervezi a koratavaszi zöld teljesítménytúrát, megy az OTP-be, különféle hivatalokba, postára, figyeli a postafiókunkat. Mindezt a nélkülözhetetlen munkát megbízhatóan, korrektül végezte. A tagdíjak behajtása nem volt erőssége. Utóbbit tudjuk másra bízni, a többit csak akkor, ha akad rá vállalkozó. Aki pedig belülről nézte a tavaly decemberben megválasztott vezetőség munkáját, az tudja, hogy nagy várakozással fogadta Nagy Péter szerepvállalását. Volt benne lendület, de nem volt meg az elnökség tagjai között a nélkülözhetetlen harmónia, ezért néhány hét múlva lemondott. Ő sem mondhatja, hogy kipiszkálták, szabotálták volna a munkáját.

Túrák. Bármilyen összetételű is a vezetőség, nehéz elképzelni, hogy „szabotáljon” egy jó javaslatot, egy jó túra-ajánlatot. Talán éppen az a helyzet, hogy külföldre, távolabbi hegységekre sok ajánlat készült, kis tagságunknak nem volt ideje és pénze minden jó lehetőség megragadására. Határozottan kijelentem, hogy az elnökség – mióta benne részt veszek – sosem volt részrehajló, hogy X túrájához megszavaz anyagi hozzájárulást, Y-éhoz nem. Sajnos általában nem volt pénz ilyen támogatásokra, csak a kötelező közgyűléshez, ezen felül egy-egy jubileumi rendezvényhez volt némi hozzájárulás, főleg azért, hogy anyagiak miatt ne maradjon ezektől távol senki. A PKE megalakulása végül nem csökkentette, inkább növelte a pályázati pénzeket, mert jó erők oda tömörülve kihajtottak néhány szép programot és némi pénzt is szereztek ezekhez, ezért sem volna helyénvaló az elnökséget marasztalni el. Szerintem van program bőségesen, főként ha az egriekre is gondolunk, vagy az EKE gazdag kínálatára figyelünk. Éppen arról van szó, hogy legtöbb programunk nem tolonganak sem a tagok, sem a külsők. Ezzel együtt mindenkit biztatok, hogy készítsen túra-ajánlatokat, vállaljon vezetést, és akkor még nagyobb lesz a választék.

Választék. Vannak köztünk, akik a nehéz, kitűnő fizikumot igénylő, hosszabb túrákat kedvelik, vannak, akik ilyenekre számos ok miatt nem vállalkoznak. Vannak, akiket a távolabbi célok vonzanak, vannak, akik inkább a Kárpát-medencét szeretnék jobban megismerni. Vannak a vizeitúrákat, vannak a sítúrákat kedvelők. Vannak, akik legszívesebben kedvenc hegységüket járják és szeretnék azt megmutatni társaiknak. A magam részéről – nevünknek megfelelően – inkább a Kárpát-medencére koncentrálnék, hiszen azon belül is milyen sok helyre nem jutottunk még el, hány helyre térnénk vissza szívesen, és mennyire előnyös és hasznos, ha Erdélyben, Kárpátalján, a Felföldön vagy éppen a Délvidéken nehéz körülmények között élő magyar testvéreinkkel tudunk találkozni, és együtt járjuk be történelmünk színtereit, illetve a Kárpátos elődök nyomait keressük. De a mai, csonka hazában is mennyi felfedezni való szépség és érték van. Csak gólyozzuk idővel!

Nem látom indokoltnak a vészharang kongatását, sem a felelősök keresését. Mindig jól jön, ha van váltás, ha friss, új, fiatal erők kapcsolódnak be a munkába, veszik át a növekvő feladatokat. Jöjjenek, senki sem ragaszkodik a posztjához.

Százhalombattai romjáró időutazás

Megjött az ősz, bullanak a bakancsok a szekrényből, és Tivadar babakocsija is újra menet-kész, így ifjúságunk ismét útra kelt: a bronz-, vas- és ókori római romokkal teletűzdelt Szászhalombattára „időutaztunk”.

A fővárosi közlekedési káoszt látva utolsó pillanatban átszerveztük az indulást Kelenföldről a Déli pályaudvarra. Vonatra, majd a várost elérve buszra pattantunk, és egy röpké óra majd tízpercnyi óvárosi aszfalttaposás után máris a Régészeti parkban találtuk magunkat.

Mindjárt kezdetnek az idő hosszúságát érzékeltették velünk: az előttünk lévő 50 fős csoport igen bonyolult (egyenkénti) jegyvétele miatt túravezetőnk már úgy érezte, hogy kb. a bronzkor óta áll a sorban. A többiek közben reggeliztek, tízóraiztak, majd nekivetköztek, ezután futóversenyt rendeztek a fűvön, aztán vártak és vártak...

Szerencsére még ebéd előtt bejutottunk az első bronzkori házba. Itt a ruhakészítés kellékeit, valamint egy nő és egy férfi korabeli öltözékét láthattuk. Csodálkozva állapítottuk meg, hogy rengeteg festőnővényt ismertek, és tökéletesen értettek a kelmék színezéséhez.

Ezután a földbe épített kemence következett, ahol egy néni bronzkori lepényeket sütött. Természetesen a recept volt bronzkori, nem a lepény, így mindnyájan meg is kóstoltuk. Nagyon ízlett, ki lekváros, ki tejfölös bajusszal tüzetesebben szemügyre vette a kemencét is.

Lepényevés után a megnyitott halomsírhoz siettünk, ott ugyanis fél 12-kor vetítéssel egybekötött bemutatás kezdődött – volna. 20 percnyi csürdögölés (halomsír körbejárása, árkon bukdácsolás, bejárati fal megmászása stb.) után már meg is érkezett az ajtót nyitó néni.

Odabent megismertünk a Hallstatti kultúra történelmével és a halomsír felépítésével. A sír eredeti bronzkori fa és kő burkolatmaradványait is láthattuk. Azt is megtudtuk, hogy több mint 100 halomsírt vettek lajstromba, és ezek végigkísérik a bronzkori földvárba vezető utat.

A halomsír megtekintése után végre bejutottunk a többi házba is. A legnagyobb bronzkori épületben bősz rejtvényfejtésre adtuk a kezünket: egy letakart dobozban matatva kellett kitapogatnunk különböző anyagokat. A bőr, szörme, kő, agyag, fadarab, stb. mellett egy ticitac cukorkás doboz is sikerült kihalásznunk. Az a sanda gyanúnk támadt, hogy egy újkori szaki kukának nézte a dobozt, de aztán elolvastuk a kiírást – jó magyar szokás

szerint legutoljára – és kiderült, hogy a feladat éppen a nem oda illő tárgy megtalálása. (Még jó, hogy nem vittük el kidobni a szemetesbe!)

A kertben néhány ma is használatos fűszer- és gyógynövényt is megismertünk.

A következő házban a börcserzés kellékeivel, egy apró agyagtűzhellyel, és egymással szembe találoztunk, mivel az eddigieknél sokkal kisebb volt a ház. Az asztalt még nem fedezték fel, így minden a földön hevert, ezért igyekeztünk nem orra bukni a szakócában.

A többi ház a vaskor terméke, mint a kiírásból megtudtuk, mert a különbséget nem nagyon láttuk. Talán annyival voltak fejlettebbek, hogy itt már külön tárolókat és istállókat építettek.

De tűzről pattant fiainknak egyik helyen sem sikerült ajtóstul rontani a házba, ilyen ugyanis többnyire nem volt. A házak előtt fölfedeztünk három póznát is, de arra már nem tudtunk rájönni, mi célt szolgál. (hiába, rég volt már a vaskor, mindig felejt az ember...)

Végül az udvar szélén a „bádogkor” embere tette tiszteletlenségét egy rozsdásodó konténerrel, annyi fáradtságot sem véve, hogy elkerítse, vagy bevonja náddal a feltűnés eltűnése céljából.

A park többi részén még néhány halomsír volt látható, ezek látványosan túlhullámozottak a kerítésen is. Gondoltuk, jó útmutatók lesznek a földvárhoz vezető úton.

Ebédszünet és egy parkőr útbaigazítása után elindultunk a földvár felé és lestük a többi halmot. Még jó, hogy az út mentén táblák mutatták, hogy hol is vannak, mert többségük igen lapos formában búzaföldnek vagy rétnak álcázva került a szemünk elé. A bronzkoriak értettek az álcázáshoz, mert a földvárból sem látszott, hogy honnan sánc és meddig löszfal. Ráadásul az összes út szerkesztet kanyargott a sáncon, csak ahhoz az ösvényhez nem vezetett egy sem, amelyiken le lehetett jönni a falról. A vendégmarasztalásért cserébe szép kilátásunk volt a Budai hegyektől a Csepel-szigeten át a régi téglagyári épületig. Némi oda-vissza kódorgás

után a lejáró út is kibontakozott, így hamar lejutottunk a téglagyár udvarára.

Amíg a babakocsi a szokásos ellenállást fejtette ki a lejtőn, harcedzett fiainkat megszállta a római légió szelleme, és igen katonásan vonultak át az udvaron egészen a Dunáig. A part tele volt bokatörő beton tereptárgyakkal, amiken le kellett mászni a vízig, és kövekkel, ezeket sürgősen a folyóba kellett hajigálni. Közben egy jetski is bemutatta vizen repkedő tudományát.

Szívesen haladtunk volna a folyó mentén a római kori romokig, de ezt az újkori erőmű kb. 10 méter széles kifolyója megakadályozza, ugyanis nincs rajta híd. Így a fél várost és erőművet meg kell kerülni ahhoz, hogy újra a Dunapartra jussunk. A téglagyár mellett volt buszvégállomás, de a buszvezető kb. 1 km-re becsülte az utat és 20 perc múlva szándékozott indulni. Úgy gondoltuk, hogy mi kőszegi aszfaltot járt kemény turisták vagyunk, így elindultunk gyalog. Hát az Óváros díszburkolata keményebbnek bizonyult. Mire az erőműig leértünk, több boka is sajtott. A táv jóval hosszabb volt egy kilométernél, és a busz is lekörözött bennünket. (Ismét beigazolódt, hogy helyi lakost távról és turistajelzsről tilos megkérdezni!) Az erőmű közelében rövid pihenőt tartottunk, némi almával, szőlővel, és banánnal frissítettük magunkat (sajnos az erőmű nem egy üdítő látvány!), hogy erőt gyűjtsünk a fél komplexum megkerüléséhez. Alig indultunk tovább, egy díszfa megajándékozott bennünket egy rakás vadnarancsral. Egyesek szerezscendió, mások lócitrom néven emlegették, mindenestre jól lehetett vele zsebet tömni, célba dobni, és úsztatni az erőmű csatornájában.

Ezután elérkeztünk a római kori hídhöz. Igazi strapabíró dongaboltozat fölött vetettük meg a lábunkat. Még le is volt aszfaltozva, mert amíg az új híd meg nem épült, ezen zajlott a közlekedés! Kár, hogy a rómaiak kétezer éve nem sejtették, hol lesz az erőmű kifolyója, és nem oda építették ezt az örökéletű hidat, ahol most hiányzik. Így folytatnunk kellett a városi aszfaltapóssal fűszerezett barangolást.

Túravezetőnknek majdnem sikerült meghosszabbítani a bokák szenvedését, mert az egyik utcasarkon összekeverte a bal kezét a jobb kezével (vagy a jobb kezét a bal kezével?), de segéd-túravezetőnk útmutatásával végül jó irányba indultunk. Innen már csak egy rövid halastavi kitérővel megspékelte jó kilométernyi gyaloglás volt hátra a Dunapartig.

Valaha a gát vonalán állt a Limes nevű római kori határvonal, de a római dolgok tartósságát ismerve valószínűbb, hogy a Limes vonalán áll a mai gát. Szerettünk volna megtekinteni a katonai tábor és a fürdő maradványait is, de ezek elég messze estek attól a helytől, ahol Dunát értünk.

Bár egy helyi lakos ismét megpróbálta elhitetni, hogy kb. 200 méterre van a fürdő, már nem tudott átjeleni bennünket. Főleg azután nem, hogy érdeklődésünkre úgy kezdte a választ, hogy fogalma sincs, hol vannak a római kori romok. (Lehet, hogy a modern fürdőbe küldött volna?)

A part mentén elgyalogoltunk a buszmegálló felé, ahol véget is ért az időutazásunk. A teljesen mai halászcárdában hamisítatlan 21. századi üdítőt és jégkrémet vásárolhattunk. Fiaink a parton pihenték ki a fáradalmaikat. Már éppen kellemesen ellazult mindenki, amikor eljött a busz indulásának ideje. Így fölpattantunk és huszáros rohammal buszt foglaltunk, míg túravezetőnk a különböző utazási kedvezményekre jogosító papírokkal tartotta fel a vezetőt. Eredmény: mindenki elérte a buszt és megkaptuk a kedvezményeket is.

Hazafelé úton a huszáros lendület csatazajjá szelődött, azaz vadult, így egyes túratársak berekedt torokkal, mások félig megsüketülve szálltak le a buszról. A Kelenföldi pályaudvarnál még a jövőbe is betekintést nyertünk: megszemléltük a 4. metró építését. Ezután társulatunk oszlásnak indult: a két csapatrész sikeresen háromfelé szakadt, mivel Zoli túratársunk továbbra is a 4. metróra várt, amíg a többiek két irányban buszra szálltak. De előbb-utóbb mindnyájan jelenbe és hazaértünk.

Résztvevők: Búr Márk, Dankaháziné Csima Melinda, Dankaházi Levente, Dankaházi Tivadar, Hegedűsné Irénke, Hegedűs Nauzika, Hegedűs Krisztián, Kertes József, Kertes Balázs, Kutsera Kristóf, Magyar Zoltán, Majer Zsuzsanna, Szabó László Laciapu, Szabóné Ildikó, Szabó Laci, Szűcs Cintia, Szűcs Dániel, Taliga Kristóf.

Majer Zsuzsanna, MKE

Pályázatok

Döntés született a *Nemzetközi kapcsolatok kollégiumánál*: az egyik pályázaton 500 ezret, a másikon 800 ezret nyert az MKE. Az egriek 300 ezret, a PKE két pályázaton összesen 850 ezret nyert. Gratulálunk!

SzJA 1%

A tagság és a szimpatizánsok részéről a 2006. évi elszámolásból 2007-ben felajánlott személyi jövedelemadó 1%-a: Kárpát Egyesület Eger (KEE): **187.485,-Ft**, Magyarországi Kárpát Egyesület (MKE): **146.753,-Ft**, Pestkörnyéki Kárpát Egyesület (PKE): **100.944,-Ft**. *Köszönjük a felajánlásokat!*

A PKE a felajánlások összegét a tagság alábbi túrainak támogatására fordította:

2006. november 10-12: Balaton-felvidék: 26.000,- Ft.

2007. június 15-17: Tihanyi-félsziget: 20.000,- Ft.

2007. június 26 – augusztus 2: Szent Jakab zárandokút: 22.941,- Ft.

2007. június 28 – július 1: Meszes-hegység: 21.000,- Ft.

2007. augusztus 10-28: Rila-Pirin gerinctúra: 11.003,- Ft.

Elismerés

Köves Gyula, a Kárpát Egyesület Eger elnöke, **Czárán Gyula Emlékérem** kitüntetésben részesült. E megtisztelő cím átadására Dobogókőn, a Természetjárók Napján 2007. szeptember 22-én került sor. Gratulálunk!

A Kárpáti Lapok

felújított lézerkazettával készültek

PRINT SISTERS KFT.

Kereskedelmi és Szolgáltató Kft.

Felújított lézerkazetták

Brother, Canon, Epson, HP, Xerox és egyéb típusú lézer nyomtatókhoz

„Zöld utat a minőségnek fél áron”
Hogy Önnek se okozzon gondot a nyomtatás!

MICROJET®

Kompatibilis patronok

Brother, Canon, Epson, Xerox típusú tintasugaras nyomtatókhoz

Alfa®

Töltött tintapatronok

HP, Canon, Lexmark típusú tintasugaras nyomtatókhoz

Szolgáltatásaink:

Üres festékkazetták, patronok felvásárlása

Eredeti termékek forgalmazása

Ingyenes házhozszállítás

10.000 Ft feletti megrendelés esetén

Egyedi árak

Elérhetőségeink:

Print Sisters Kft.

Cím: 1101 Budapest, Korponai u. 1/a.

Tel.: 1/434-0000, 433-5010, 433-5011

Fax: 1/434-0001

E-mail: info@printsisters.hu

Látogassa meg webáruházunkat!

www.printsisters.hu/webaruhaz

Termékeink az

MSZ EN ISO 9001:2001 és az MSZ EN ISO 14001:2005 szabvány alkalmazásával készülnek.

PKE III. Turistatalálkozó és születésnapi rendezvény

A találkozó 2007. október 5-től 7-ig tartott, Pálháza közelében, a Hanyi Istók turistaházban. **Mocsári László** fotóin keresztül betekintést adunk a jó hangulatban lezajlott rendezvényről.

MKE munkatúra

A közelgő síidényre felkészülve, Jeszenszky Géza munkatúrára hívta az MKE tagságát. A közölt képeken a lelkes csapat Nagyhideghegyen, a sípályák megtisztításában szorgoskodik.

A táblán olvasható felirat:

Kárpát híd

Épült 2006. december 2-án a Magyarországi Kárpát Egyesület összefogásából. Legyen e híd az emberi és társadalmi összefogás szimbóluma

Közgyűlési meghívók

Magyarországi Kárpát Egyesület

A közgyűlés helye: **Három Patak Panzió** (Mátraszentistván, Petőfi út 17.)

A közgyűlés időpontja: **2007. december 1. (szombat) 17:00 óra**

Érkezés, regisztráció, tagdíjfizetés lehetősége: 16:00-17:00 óra

Részvételi díj: egyesületi tagoknak 3000 Ft/fő; kívülállóknak 4500 Ft/fő

A részvételi díj tartalmazza a szombat esti szállás és vacsora, valamint a vasárnapi reggeli árát.

A közgyűlés tervezett napirendi pontjai:

- Az elnökség beszámolója az előző közgyűlés óta eltelt időszakról (Jeszenszky Géza)
- Alapszabály módosítás
- Közhasznúsági jelentés megtárgyalása és elfogadása (Pócsa Anci)
- Tisztújítás, beleértve a Felügyelő Bizottság újraválasztását is
- A pályázat útján támogatott téli erdélyi túra (2008. február 6-10., Madarasi Hargita) és a
- 2008. április hónapra tervezett Batthyány Emléktúra programjának ismertetése
- A MKE 135. évi jubileumi rendezvényének megtárgyalása
- Egyebek

Az **üzvezető alelnöki tisztre** két jelöltünk van *Febér Kata* és *Bánbidi Attila* személyében.

A közgyűlés után vetítési lehetőség lesz a 2007-es év túsáron készült fotókból.

A közgyűlési túraprogramok

Közepes túra:

Országos Kék: Mátraverebély – Ágasvár - Mátraszentistván (kb. 12 km)

Utazás vonattal: Keleti pu.: 9:05 - Mátraverebély: 11:09 (átszállás Hatvanban)

Utazás autóbusszal: Stadionok pu.: 9:00 - Mátraverebély: 10:24

Ezzel a túrával kb. du. 3-kor a szálláson lehetünk.

Hosszú túra:

Mátrabérc túra: Szurdokpüspöki – Muzsla – Mátrakeresztes – Ágasvár – Mátraszentistván (kb. 22 km)

Utazás vonattal: Keleti pu.: 7:05 - Szurdokpüspöki: 8:42 (átszállás szintén Hatvanban)

Utazás autóbusszal: Stadionok pu.: 7:15 - Szurdokpüspöki: 8:49

Ez a túra kb. 7 órás, így du. 4-re várható a megérkezés a szálláshelyre.

Pestkörnyéki Kárpát Egyesület

A közgyűlés ideje: **2007. december 15-én, szombaton 15:00-kor** lesz.

A helyszín: **Nagytarcsa, Múzeumkert u. 2-4, Általános Iskola.**

A közgyűlés meghívóját november elején küldöm. Az elnökség és a felügyelő bizottság mandátuma lejár, tehát az egyik napirendi pont a kétévenként esedékes tisztújítás, amelyhez a következőket fűzöm:

Jelenlegi elnökség: Vámos László: elnök, Horváth Márta: titkár, Victor Mónika: tag, Mérai Róbert: tag, Pataki János: tag.

Jelenlegi felügyelő bizottság: Gáborné Varga Margit: elnök, Doma György: tag, Mályi József: tag

Az elnökség szeptember 29-i ülésén határozott egy jelölőbizottság felállításáról, melynek tagjai:

Csordás Ágnes: agnes.csordas@mave.hu

Molnár Imre: immol@freemail.hu

Straub Gyula: kistoth.erzsebet@zoldko.hu

Az elnökség, ill. a felügyelő bizottság tisztségeinek betöltésére a jelölőbizottság tagjainál lehet javaslatokat tenni, a jelöltek listájából kell majd a közgyűlésen választani. Jelölni a közgyűlésen is lehetséges.

Látogatás a KFKI-ban

Nemcsak a hegyekbe lehet menni. Szóval, a Kulturális Örökség Napok kapcsán, barátom invitálására néztük meg a budapesti kutatóreaktort a KFKI területén. 1959-ben indították, azóta többször modernizálták. A jelenlegi 1993 óta működik 15x10 napos ciklusban egy évben. Érdekes, izgi aki minimálisan érdeklődik az ilyesmi iránt. 40-50 db működik a világon belőle. A legmegbízhatóbb 10 MW-os reaktor. Magyarországon az összes régészeti, fémszerkezeti mérést itt végzik. A Műegyetemen van egy mini, tanreaktor, Pakson a maxi.

Stauróczy Tamás, MKE

A kutatóintézet vezérő terme

Az MKE decemberi közgyűlése elé (avagy, gondolatok egy festékes vödör mellett)

A Magyarországi Kárpát Egyesület (*Született 1873-ban, újjáalakult 1992-ben. Megszűnt: ... Állandó lakcíme. 1054 Budapest, V. ker. Alkotmány u. 16. Jelenlegi elnöke: Jeszenszky Géza.*) 2007. decemberében készül ez évi második közgyűlésére. Az első 2007-es országos gyűlése június 10-én esett meg a Pilisben, Dobogókőn. Mondhatom, botrányos volt. Valami mérlegfélét szerettünk volna elfogadni, vagy el nem fogadni. A mérleg – a papírhalmoz és a korábbi felelős ügyvezető elnökünk hiánya miatt –, mint faképnél hagyott buta gyerekek, csak a Makovecz Imre neves építész által tervezett síház omladozó falait nézegethettük. Mint a mai magyar valóság egyik szomorúságát. Sört ittunk – hozott anyagból és májkrémes, lilahagymás kenyeret ettünk az egyesület vendégeiként. A ház gondnoka szerint, a ház éves forgalmának 70-80 %-át ez a bizonyos májkrémes kenyér adta.

Jeszenszky Géza elnökletével, ha már a mérleget nem tudtuk megtárgyalni, legalább valami elnökségválasztással kísérleteztünk. Hát „ez az a nap, mit az Úr rendelt”, nem az egyesületünk napja volt. A megüresedett posztokra nem volt jelentkező, ill. egy volt, de azt ügyvezető elnöknek mégse gondoltuk. Az új vezetőségválasztást, elnapoltuk a téli közgyűlésünkig. Közéleg a december 1-2-i hétvége. Rohamosan közéleg. Vannak-e már önkéntes, térítésmentes munkavégzésre jelentkezők, vannak-e már jelöltjeink? Az esetleg megválasztottaink áldozatok lesznek-e, vagy büszke utódaik annak a Magyarországi Kárpát Egyesületnek, melynek nevét bitoroljuk, mely első volt a történelmi Magyarországon, mely turista utakat, turistaházakat épített...?

Az utóbbi években több fogalommal találkoztam a Kárpáti Lapokban. Az egyik: „élvezeti turizmus”, a másik: „munkatúra”. Megvallom, nehéz felfogású ember vagyok. A munkatúrák értelmét és lényegét még értettem, sőt szorgalmaztam is. Azt, hogy negatív jelzőként került forgalomba az „élvezeti turizmus”, azt nem értettem. Nem értettem, hiszen, mi végre gyülekezőnk össze egy egyesületben, ha nem azért, hogy társakkal együtt barangoljunk erdőben, hegyekben? Nos, alkalmi munkáim egyikén, midőn egy festékes vödör tartalmát, bőszen igyekeztem felkenni egy nikotinszennyes szoba falára, hirtelen megvilágosodásom támadt. Az „élvezeti turizmus” miért kaphatott negatív jelzőt, kit – kiket minősíthet a negatív előjel?

Az világos, hogy az egyesület nem úgy működik, mint ahogy azt elvárnánk tőle. Akkor sem működött jól, mikor elnökségi tag voltam és most sem működik jól, hogy már csak közlegény vagyok. Látom, hogy néhány tagtársam is keresi a választ és nem találja. Még én sem tudom. Kerestünk bűnbakokat, és aki keres az talál – találtunk. Elsősorban a jelenlegi és a volt vezetőségi tagjaink körében leltünk rájuk.

“Nevet ne mondj, ha kedves életed...”

Nevetve mondj nemet, ha kérdezik.”

(Bródy: A kis kacsa)

Nevet nem mondok, hiszen a közért dolgoztak – dolgoznak. A munkájukat, ha önzetlen és jó szándék vezérli, elsősorban köszönet illeti.

Az élvezeti turizmus mely szereplőit illetheti a negatív jelző?

A különféle túrákat, vagy a Cégbíróság által bejegyzett vállalkozások hivatásos túravezetői, vagy a turista egyesületek vizsgázott túravezetői vezethetik. Az előbbi vállalkozások profitorientáltak, az utóbbiak un. „közhasznú egyesületek”. A közhasznú egyesületekben önkéntes alapon, ellenszolgáltatás nélkül dolgoznak a társaság által megválasztott vezetőségi tagok és a túravezetők. Az egyesületek túráin, általában az egyesületi tagok, néha vendégek vesznek részt.

Minden egyesületi tagtársunk, szigorúan önköltségi alapon vehet részt a túrákon, máskülönben jogosulatlan túravezetésnek minősülne a túra. Míg például a profi Barakka utazási iroda túráin a túravezető fizetést kap és még a társaság működtetésére is bevételt kalkulálnak, addig például Vámos Laci az általa vezetett túrán a saját költségeit is megfizeti. Nyilvánvaló, hogy a rendszeresen túrázóknak jobban megéri egy Vámos-féle egyesületbe belépni, mint mondjuk egy önköltséges túra háromszorosát kifizetni egy gazdasági társaságnak.

Örömmel és boldogan vezettem magam is egyesületi, önköltséges túrákat. Remélem, a résztvevőket gyarapíthattam tudással, élménnyel. Ha igen, akkor valóban az volt a fizetségem.

Örömmel és boldogan vezettem magashegyi (önköltséges) tanfolyamokat az egyesület égisze alatt. Ha sikerült ingyen termet foglalni, akkor a tanfolyam a hallgatók számára teljesen ingyenes volt. Hasonló tanfolyamokat más vállalkozások is tartanak. Pénzért, sok pénzért! Az egyesület tagsága és holdudvara, többször felkért arra, hogy ismételjem meg a tanfolyamokat. Akár az önköltségen túl, még fizetnének is érte! Mivel a kétkezi munkám, a mindennapi találkozásom a festékes vödörrel igen időrabló és nélkülözhetetlen a kieső idő, ingyen nem tudtam rendszeresen tanfolyamokat tartani. Pénzért pedig nem volt bő a képemem, barátokat, egyesületi tagtársaimat oktatni. Ezért, elmaradtak a tovább oktatások.

Említettem Vámos Lacit, aki számomra egy hős. Hihetetlen sok túrát szervez és vezet. Hatalmas és önzetlen kulcsosházépítő – felújító munkájáért maximális elismerésem illeti Köves Gyulát. Ő nagy létszámú túrákat is vezet. Látom sok-sok óráját igénybe vevő web-mesterünk Péntek Attila és a Kárpáti Lapok szerkesztőjének, Nagy Péternek munkáját is. Hallom, csak kevesen látogatják az egyesületünk elektronikus oldalait. Látom Mérai Robi erőlködéseit, túraterveit, megvalósult túráit. És látom, hogy még vannak néhányan, akik sokat dolgoznak értünk, önzetlenül. Elnézést kérek Tőlük, hogy nem sorolom fel mindegyiküket név szerint.

Láttam Jeszenszky Géza elnökünk munkatúráit is. Láttam, és örültem nekik. Sajnos, nem tudtam sok túrájára elmenni. Reméltem, hogy a társaságunk ráérez a Jeszenszky Géza túráinak lényegére. A munkatúrák közösségalkító, -erősítő, -formáló jótékony hatására. Sajnos, sokak inkább rosszállással fogadták! „Mi közünk van a szízéshez?” Pedig a Nagy Hideg-hegyi munkatúrák által, lehetőségünk nyílt volna fent a hegyen legalább egy szoba birtokba vételére! Elmulasztottuk. Ezt is...

A Magyarországi Kárpát Egyesületben, ill. a tagegyesületeiben a levezetett túrák és a megrendezett magashegyi tanfolyamok önköltségesek voltak a tagság számára. Azaz, mégsem! Valamit, még fizetniük kellett volna a kedves társaknak¹. Most az egyesületünk a tagság passzivitása miatt szinte működésképtelen. Az egyesületünket, működőképessé kellene tenni! Ehhez, sok-sok önkéntes munkásra lenne szükségünk! Hogy az egyesületi túrák tovább éljenek, meg kellene menteni az Egyesületet! – Itt van egy felkiáltójel. Önkéntesek kerestetnek aktívan dolgozó vezetőségi tagoknak. Számomra, a munkám fizetése az lenne, ha szinte minden egyesületi tagtársam valamit bevállalna az egyesület temérdek feladatának valamelyikéből. Ingyen. Vagy, ha így könnyebb: társadalmi feladatvállalással az olcsó egyesületi túrákért, egyesületi honlapért, Kárpáti Lapokért. Azzal azt látnám, hogy nem néznek minket, az MKE-ért még tenniakarókat palimadaraknak! Talán, akkor szívesebben készülnék órákat egy-egy magashegyi tanóra megtartására.

Mályi József, MKE

¹ A 2004-es Kárpát-koszorú túrát, sok-sok tagtársunk, saját adományokkal és rengeteg önzetlen munkával is támogatta. Ezúton is köszönöm Nekik.

Együtt Barátainkkal

Túrázó társaimmal, még a nyári, az eső elmosta Dolomitok túrán megbeszéltük, ősszel elmegyünk a Kárpát-kanyarba. Pontosabban, Királykő és Bucsecs hegyiségek nevezetesebb útjait fogjuk bejárni. Orbán Imre, szokásához híven megint átnyálazta az idevonatkozó irodalmat, térképeket és előállt a túratervével. Nekem, az útvonallal kapcsolatban csak annyi volt a kérésem, hogy látogassuk meg Nádudvary György brassói barátunkat. Évente megkapom kedves invitálását, aminek mindenképpen szerettem volna eleget tenni. Úgy is lett.

Egerből indultunk október 6-án, szombaton reggel. Hallgatva a jó tanácsra, – útépitések okozta forgalmidugók elkerülésére – Ártándnál léptük át az országhatárt. Majd Nagyvárd – Kolozsvár – Torda – Nyárádtó – Segesvár érintésével, magyar idő szerint este hat órakor, Északról értünk Brassóba. A 630 km-es utat, szinte egyhuzamban tettük meg, Azaz mégsem, mert Körösfőn letérve a főútról, kívülről megnéztük a Református templomot, majd a Vasvári Pál emlékoszlopot. Tovább haladva, késődélután értünk Kóhalom várához, amit kívül-belül körbejártuk. Szerencsénkre, itt a bezárt kapu nem jelentett akadályt, hiszen a vár oldalában tátongó lyukon átmászva, sikerült a vár belvilágát is megcsodálni.

Kép és szöveg: Nagy Péter, KEE

Vasvári Pál emlékoszlop és kinagyított részlete. A gondolat napjainkban is aktuális

Kóhalom (Rupea) vára. Brassó felé vezető 13. számú (E60) főúton, a megyehatártól kb. 15 km-re van

A „piszkos” fantázia

Engedjék meg nekem, hogy néhány élettelelnt ábrázoló kép bemutatása kapcsán felvillantsam erotikus képzeteiket.

A Dolomitokban készített és az első oldalon bemutatott felvétel eléggé elrugaskodott, olyan belemagyarázós példa. A Dreischuster (Tre Scarpei) csúcsok tömege előtt egy különös formájú tavat látunk. Ez akár erotikus gondolatot is ébreszthet, ha a fotót először 90 fokkal balra ill. jobbra forgatjuk. Az első esetben egy nyugalmi állapotú péniszre asszociálhatunk, a másodikban pedig egy merevedettre.

A következő példám sem különb az előzőnél, csak itt nem kell a lapot megforgatni. A Csukás hegységben látható a mellüknél és a hasuknál összeérő Pletykálgodó vénasszonyok (Babele la Sfat) „szobra”. Talán a két azonos nemű erotikus cselekedetének következménye a Teremtő büntetése, a pajzánkodók kővé dermedtése? Meglehet. A fantázia-játékba ez is belefér. A látványért köszönet *Zakariás Antal* (Brassó) barátunknak, aki arra terelte kis túracapatunkat.

Angelide hímveszője

Nem kell különösebb képzettársítás, hiszen ez az, aminek látszik. A fallosz egy szűk nyíladékon lemászva magasodott fölém. Döbbenetes volt. A felvételt brassói *Soós Gábor* barátunknak köszönhetem, hiszen az Ő túravezetése alkalmával, – szó szerint négykézláb mászva a Királykő szikláit – kerültem e természeti remekmű megfelelő látószögébe.

A remek túra élménye

Egy alkalommal egyesületi túrán jártunk a Szlovák Paradicsomban. Hatalmas sziklák között, patakokban, vízesések alatt, létrákon, stb. gyalogoltunk a szikrázó napsütésben. Mindannyiunk rendkívül élvezte e kalandot. Béla barátom így összegezte a kanyon túrát: „Orgazmus közeli élményben volt részem és még át is nedvesedtem!”

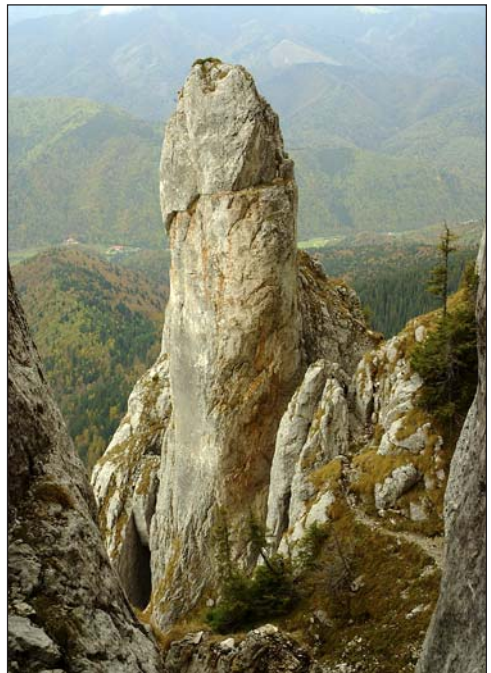
Az egészséges erotika

A jóérzésű emberek bizonyára megintenek írásoméért. Pedig, akár ki merik mondani, akár nem, minden egészséges emberben ott lappang a szexuális vágy. Az oldott hangulatú, jó túrákon pedig, a természet játéka könnyen beindíthatja erotikus képzelőerőnket. Persze csak annak, akinek van.

Fantáziálta, fotózta: *Nagy Péter; KEE*

Pletykálgodó vénasszonyok a Csukás hegységben

Angelide hímveszője, Királykő

